

ผ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี มาประดิษฐาน ณ วัดอัมพวัน

รศ.ทรง จิตประสาท

H7002

เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ คณะอาจารย์จากวิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา จำนวน ๒๖ คน ได้อัญเชิญผ้าชิ้นเล็ก ซึ่งเข้าใจว่า เป็นส่วนหนึ่งของผ้าครองผืนโตผืนหนึ่งของ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี มาถวาย พระราชสุทธินิพนธ์มงคล (หลวงพ่อดำ ฐิตธมฺโม) เพื่อประดิษฐานไว้ ณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ให้สาธุชนพุทธบริษัทได้กราบไหว้บูชากันให้แพร่หลายสืบไปชั่วกาลนาน อันเป็นการถวายสักการบูชาแด่องค์สมเด็จพระท่านส่วนหนึ่ง และเป็นการสืบพระศาสนาอีกส่วนหนึ่งด้วย

ผ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์ นี้มีประวัติที่สามารถสืบสาวได้ว่า เป็นผ้าของสมเด็จพระท่านแน่นอน เพราะสืบทอดกันมาเพียงคน ๒ รุ่นเท่านั้นคือ รุ่นพ่อและรุ่นลูก

รุ่นพ่อ อันเป็นเจ้าของเดิมของผ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์นี้ ท่านมีพระราชทินนามว่า “**พระประกาศมณฑล**” (แม่จัน สุวรรณเนตร) เป็นบุตรของ หลวงภักดีภูเบศร (เนตร สุวรรณเนตร) พระประกาศมณฑล ท่านเกิดเมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๔๓๓ เข้ารับราชการครั้งแรกในกรมพระราชพิธี กระทรวงวัง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๐ มีตำแหน่งเป็นเสมียนตรี ได้รับพระราชทานเงินเดือน ๒๐ บาท ในปลายรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ท่านเจริญรุ่งเรืองในราชการมาตลอดรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จนกระทั่งถูกดุษฎีให้ออกจากราชการ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว เนื่องจากเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วประเทศ เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๔๖๙ บรรดาศักดิ์เป็น “**พระประกาศมณฑล**” ตำแหน่งเสมียนตรา กระทรวงวัง เงินเดือนกว่า ๓๐๐ บาท ขณะนั้นท่านอายุเพียง ๓๖ ปีเท่านั้น นับว่าน่าเสียดายมาก ท่านมีอายุยืนถึง ๙๙ ปี เพิ่งสิ้นชีวิตเมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๓๒ นี้เอง

รุ่นลูก ลูกที่เกี่ยวข้องกับผ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์ คือ **คุณลุงพรเทพ สุวรรณเนตร** คุณลุงพรเทพได้มาปักหลักตั้งรกรากประกอบอาชีพเป็นช่างเกี่ยวกับงานศิลปะต่าง ๆ อยู่ที่ศรีราชา จ.ชลบุรี เคยเช่าที่พี่ตุ้ ปลูกบ้านอยู่เองหลังหนึ่ง ก่อนที่คุณลุงพรเทพท่านจะสิ้นชีวิตได้เคยสั่งพี่ตุ้ไว้ว่า **หัวเสาเอกบ้านของท่านนั้นมีของวิเศษอยู่ชั้นหนึ่ง** คือ “**ผ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์**” คุณพ่อ คือ พระประกาศมณฑล

ได้ให้ท่านไว้ ท่านกล่าวว่า “ในโลกนี้ ผมไม่เอาอะไรอีกแล้ว” และก็เป็นจริง ข้าพเจ้าสนิทกับคุณ
ลุงพรเทพมาสิบกว่าปี คุณลุงพรเทพไม่เคยสนใจพระเครื่องรางของขลังอะไรทั้งสิ้น แต่ท่านเป็น
คนเคร่งครัดในศีลธรรมดีมาก ท่านเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ วันที่คณะอาจารย์
วิทยาลัยครูฉะเชิงเทราอัญเชิญผ้าสมเด็จมาถวายหลวงพ่อดอัมพวัน จึงเป็นวันคล้ายวัน
เสียชีวิตครบ ๒ ปีของคุณลุงพรเทพพอดี นี่นับเป็นอัศจรรย์อย่างหนึ่ง เพราะที่หลวงพ่อนัดให้
โอกาสมากราบท่านนั้น ท่านไม่ทราบมาก่อน

เมื่อข้าพเจ้าและพี่ตุ้ได้ช่วยกันจัดงานศพให้คุณลุงพรเทพแล้ว แม่บ้านของข้าพเจ้าได้ซื้อ
บ้านของคุณลุงพรเทพ ซึ่งปลูกอยู่ในที่ดินของพี่ตุ้ดังกล่าวแล้ว เสาเอกของบ้านหลังนี้เป็นไม้สน
แม่บ้านจึงไม่ได้ให้ช่างรื้อมา อีกสองสามวัน พี่ตุ้นำผ้าบนหัวเสาเอกมาให้ข้าพเจ้า บอกประวัติผ้า
ให้ฟังตามที่คุณลุงพรเทพสั่งไว้ คือเป็น “ผ้าสมเด็จ” พร้อมกับบอกว่า “ผ้านี้สมควรให้อาจารย์
ไว้บูชา” ข้าพเจ้าดีใจจนสุดที่จะกล่าว มีใครบ้างที่ไม่อยากได้ผ้าสมเด็จ และมีใครบ้างที่มีผ้า
สมเด็จไว้บูชา ถ้าจะพูดไปแล้ว เสาหาพระสมเด็จของท่านมาบูชาดูว่าจะง่ายกว่าหา “ผ้า
สมเด็จ” มาบูชาเสียอีก

เพื่อให้เกิดความมั่นใจยิ่งขึ้นว่า ผ้านี้เป็นผ้าสมเด็จจริง ข้าพเจ้าจึงนำหนังสือที่ระลึกใน
งานพระราชทานเพลิงศพ พระประกาศมณเฑียร จ.ช.ต.ม. ณ เมรุวัดธาตุทอง วันที่ ๓๐ เมษายน
๒๕๓๒ มาศึกษาประวัติของท่านเจ้าของเดิมว่า จะมีความเป็นจริงได้เพียงใด ดังที่ข้าพเจ้าได้ตัด
ต่อคัดย่อไว้ข้างต้นนี้แล้ว ปรากฏว่า สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี สิ้นพระชนม์วันที่
๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๑๕ พระประกาศมณเฑียร เกิดวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๔๓๓ ห่างกัน ๑๘ ปี
แต่ถึงกระนั้นก็ยังอยู่ในรัชกาลเดียวกัน คือในรัชกาลที่ ๕ และพระประกาศมณเฑียรก็ยังทันรับ
ราชการในปลายสมัยรัชกาลที่ ๕ อีกด้วย อีกประการหนึ่ง ผ้าสมเด็จนี้อาจเป็นของคุณปู่ (คือ
หลวงภักดีภูเบศร์) ของคุณลุงพรเทพก็ได้ ถ้าเป็นดังประการหลังนี้ หลวงภักดีภูเบศร์ก็ทันกราบ
สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี อย่างแน่นอน การที่จะได้รับผ้าสมเด็จ จนต่อทอดสืบ
มาถึงลูกและหลานในฐานะข้าราชการผู้ใกล้ชิด ย่อมเป็นไปได้โดยไม่ต้องสงสัย

ข้าพเจ้าได้บูชาผ้าสมเด็จมาเป็นเวลาเกือบสองปีเต็ม จนกระทั่งเช้าวันที่ ๑๔ มกราคม
๒๕๓๖ ข้าพเจ้านึกถึงผ้าสมเด็จว่า สมเด็จท่านเป็นพระที่บริสุทธิ์มีคุณวิเศษ มีผู้คนเคารพกราบ
ไหว้บูชาทั่วประเทศ เครื่องอัฐบริหารของท่านน่าจะประดิษฐานอยู่ในที่อันควรกว่านี้ และควรที่
พุทธบริษัททั่วไปจักได้มีโอกาสกราบไหว้บูชากันอย่างกว้างขวาง ไม่ใช่ข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้นที่
มีโอกาสบุญแก่ท่านเจ้าของผ้า แก่พี่ตุ้ และแก่ข้าพเจ้าเองได้น้อยเกินไป อีกประการหนึ่ง ถ้าสิ้น

ข้าพเจ้าแล้ว จะมีลูกข้าพเจ้าสักคนหรือไม่ก็ไม่ทราบ ที่สนใจเคารพกราบไหว้บูชาต่อเหมือนกับ
ข้าพเจ้า ผ่าอันหาค่ามิได้นี้มีถูกทิ้งสูญหายไปหรือ น่าเสียดายนัก ดูกรณีคุณลุงพรเทพเป็น
ตัวอย่างเป็นต้น แต่คิดแล้วก็จนปัญญา เพราะบารมีของข้าพเจ้าไม่มีปัจจัยพอที่จะสร้างสิ่งเคารพ
บูชาดังคิดได้

คืนวันที่ ๑๔ มกราคม นั้นเอง ข้าพเจ้านอนหลับแล้วฝันเมื่อเวลาประมาณ ๒๓.๓๐
นาฬิกา ภาพฝันเป็นภาพที่แจ่มชัดมาก ข้าพเจ้านอนเล่นอยู่ในห้องบ้านหลังคามุงจาก ปลูกริม
อยู่ริมคลองชาชน้ำ คล้ายภูมิประเทศคลองบางเกลือบ้านของพี่สาว แม่บ้านข้าพเจ้านั่งอยู่
ด้านข้าง ซึ่งมีหีบเผยเปิดอยู่ จึงมองเห็นเรือสำปั้นที่มีพระรูปหนึ่งนั่งกลางลำเรือ ข้าพเจ้าได้ยิน
เสียงพระที่นั่งอยู่ในเรือถามแม่บ้านข้าพเจ้าว่า **“ได้ข่าวว่า โยมจะทำงานหรือ”** เสียงแม่บ้าน
ตอบ **“ค่ะ”** พระท่านพูดต่อว่า **“หลวงพ่อดูนะ ท่านไม่ได้ศักดิ์สิทธิ์เฉพาะของของท่าน
เท่านั้นนะ เพียงชื่อของท่านก็ศักดิ์สิทธิ์เหลือเกินแล้ว ใ้วันงานอาตมาจะมาบรรยาย
ความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อดูให้คนในงานฟัง”** พระในเรือท่านพูดแล้วท่านก็บรรยายความ
ศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อดูต่อไปอีก ทำให้ข้าพเจ้าอยากรู้ว่า ท่านเป็นใคร จึงแอบย่องออกไปดูอีก
ด้านหนึ่งของบ้าน ภาพเรือและพระนั่งในเรือดังกล่าว มองเห็นตะคุ่ม ๆ จำไม่ได้ว่าท่านเป็นใคร
แต่ท่านก็ยังบรรยายอยู่ ดูเหมือนจะมีไม้ค้ำแบบยกพูดได้ตัวเล็ก ๆ ด้วย เสียงจึงดังชัดเจน

ช่วงนี้เองข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าตื่นเต็มที่แล้ว แต่เสียงที่พระบรรยายก็ยังดังอยู่ เป็นเรื่อง
เดียวกันและต่อเนื่องจากในฝันเสียด้วย อ้าว! เสียงนั้นดังมาจากวิหุกที่พระวัดต้นสน จังหวัด
อ่างทอง ท่านออกอากาศอยู่นี่นา ซึ่งเป็นวิหุกที่ข้าพเจ้าเปิดฟังทิ้งไว้ตลอดคืน เอ! ถ้าอย่างนั้น
ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ฝันไปซี แต่ข้าพเจ้าขอยืนยันได้ว่า ข้าพเจ้าฝันไปจริง เป็นภาพที่ชัดเจนด้วย แต่
เสียงจากวิหุกวัดต้นสนก็เป็นเสียงจริง ส่วนเรื่องเหตุการณ์ คำพูดมาต่อกันได้สนิทด้วยวิธีใดนั้น
ข้าพเจ้าไม่ทราบจริง ๆ

รุ่งเช้าวันศุกร์ที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๓๖ ข้าพเจ้ารีบบันทึกเรื่องราวความฝันไว้เป็นลาย
ลักษณ์อักษรเพื่อเตือนความจำ ตอนท้ายของบันทึกนั้น ข้าพเจ้าได้บันทึกไว้ว่า

ถ้าหลวงพ่อดูสมเด็จท่านต้องการอย่างไร ก็ขอได้โปรดดลจิตดลใจให้ลูกคิดและทำในสิ่งที่
หลวงพ่อดูต้องการด้วยเถิด ซึ่งลูกคิดตั้งนี้ว่า ที่ไหนก็ตามที่ผ้าหลวงพ่อดูจะไปประดิษฐานที่นั่นต้อง
มีผู้กราบไหว้บูชาจำนวนมาก บุญจึงจะแผ่ออกไปอย่างกว้างขวาง อันจะเป็นบุญแก่ข้าพเจ้าด้วย
แก่เจ้าของผ้าและพี่ตู่ผู้นำผ้านี้มาให้ข้าพเจ้าด้วย อีกประการหนึ่ง ที่ที่ผ้าหลวงพ่อดูจะไป
ประดิษฐานนั้น ต้องมั่นใจได้ว่า เขาจะหาที่บรรจุได้อย่างสวยงามสมศักดิ์ศรีของสมเด็จท่าน ซึ่ง

ขณะนี้ ก็เห็นมีแต่หลวงพ่อดอว์วัน สิงห์บุรีเท่านั้นที่ถูกรู้จัก หรือยังจะมีที่อื่นได้อีก หลวงพ่อช่วยลูกคิดที่เกิด

เมื่อวันที่ลักษณะอธิษฐานจิตเสร็จ ข้าพเจ้าก็ถือบันทึกนั้นไปนั่งลงที่ห้องภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา เกือบจะเรียกได้ว่ายังไม่ทันจะนั่งลง อาจารย์ฉลวย มัทยาท ท่านก็เดินตรงมาหาข้าพเจ้า เอาหนังสือ “กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ” เล่ม ๖ ของหลวงพ่อกมาให้ข้าพเจ้าอ่าน ข้าพเจ้าขอบอกคุณบอกว่าอ่านแล้ว ท่านก็เลยขอร้องว่า “อาจารย์ทรง พาอิฉันไปกราบหลวงพ่อดอว์วันทีซี” ฟังแล้วขลุ่ย อุทานออกไปว่า “หลวงพ่อดอว์วันกับผมจะยังไถ่กันเสียแล้ว” (หมายความว่า “ผมคงจะต้องไปกราบท่านเสียแล้วกรรม”) อาจารย์วันเพ็ญ ศรีวัฒนานนท์ นั่งอยู่ด้วยทำหน้าที่สงฆ์ว่า “ทำไมละ” ข้าพเจ้าก็เอาบันทึกที่ถือติดมือไปให้อ่าน ทั้งอาจารย์ฉลวยและอาจารย์วันเพ็ญก็เลยช่วยกันตีเนตั้น และยิ่งอยากไปกราบหลวงพ่อดอว์วันยิ่งขึ้น ข้าพเจ้ายังติดลังเลสงสัยว่าจะเป็นไปได้หรือ จึงทดลองอธิษฐานอีกครั้ง บอกพี่หลวยว่า “ถ้าพี่หาคนไปได้ ๑๐ คน ก็แสดงว่าผ้าสมเด็จนี้ต้องไปประดิษฐานที่วัดอัมพวันแน่ เรื่องรถผมจัดการเอง แต่ถ้าพี่หาไม่ได้ ก็แสดงว่าผ้าสมเด็จนี้ผมจะบูชาเองต่อไป” พี่หลวยและอาจารย์วันเพ็ญรับปากว่า “ได้” จากวันที่ ๑๕ ต่อมาอีก ๗ วัน คือ วันที่ ๒๑ มกราคม พี่หลวยบอกว่าจัดการเรียบร้อยแล้ว เรื่องคน ๑๐ คน ขอไปวันศุกร์ ให้ข้าพเจ้าดำเนินการได้

ด้วยเหตุนี้ วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๓๖ นั้นเอง ข้าพเจ้าจึงเขียนจดหมายมากราบนมัสการหลวงพ่อดอว์วัน เพื่อขอโอกาสวันศุกร์ที่ท่านอยู่วัด จะพาคณะอาจารย์วิทยาลัยครูฉะเชิงเทราไปกราบท่าน แต่ก่อนที่จะลงมือเขียนจดหมายนั้น รู้สึกอ่อนเพลีย จึงเอนหลังลงนอนพักสักงีบหนึ่งก่อนสมองจะได้แจ่มใส ในหลับนั้นข้าพเจ้าก็ฝันเป็นตุเป็นตะต่อไปอีกว่า ตนเองได้ไปกราบและถวายผ้าสมเด็จแก่หลวงพ่อดอว์วันเสร็จเรียบร้อยแล้วที่กุฏิของท่าน ภาพนี้จำได้เพราะเคยไปมาแล้ว เห็นหลวงพ่อดอว์วันอยู่ข้างในกุฏิ ข้าพเจ้ายืนอยู่หน้ากุฏิท่านตรงโต๊ะที่มีหนังสือ เทป และของที่ระลึกวางอยู่ มีพระยืนอยู่ด้วยรูปหนึ่ง ในความรู้สึกนึกว่าของที่ระลึกนั้นหลวงพ่อดอว์วันมอบให้ข้าพเจ้า

ด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่านั่นคืออะไร จึงหยิบขึ้นมาดู เป็นแผ่นหนังสือเหลืองสีด้า บรรจุอยู่ในซองพลาสติก แผ่นหนังสือเป็นรูปสมเด็จโต พรหมรังสี อยู่ในวงกลม รอบวงกลมเป็นอักษรขอม ใต้วงกลมมีอักษรไทย คำว่า “โชคดี – หน้าที่ดี” ใต้อักษรไทยมีรูปเจดีย์เล็ก ๆ อยู่ด้วย ช่างเหมือนกับเจดีย์ที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะบรรจุผ้าสมเด็จไปถวายหลวงพ่อดอว์วัน เห็น

ภาพชัดก็พอดีตื่น ปิติเกิดกับข้าพเจ้าเป็นล้นพ้น ที่ฝันถึงสมเด็จพระท่านและฝันถึงหลวงพ่อดี รีบลุก
ขึ้นเข้าห้องพระจุดธูปบูชา แล้วลงมือเขียนจดหมายกราบนมัสการถึงหลวงพ่อดังนี้

จดหมายหลวงพ่อดังวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ ส่งมาถึงข้าพเจ้าเมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์
๒๕๓๖ นัดหมายให้ออกสวดของข้าพเจ้าไปกราบท่านได้ในวันศุกร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖
ความว่า

เจริญพร อาจารย์ทรง จิตประสาธ

จดหมายได้รับหลายวันมาแล้ว มัวยุ่งการอบรมมากมาย ตามจดหมายที่ส่งไปนั้นเป็นความ
ฝันที่อัศจรรย์ดีมาก ถ้ามีเวลา วันศุกร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ อาตมาก็อยู่วัด เชิญพาคณะไปค้าง
คุยกันที่วัดอัมพวัน อาตมาจะรอคอยพบต่อไป

คณะอาจารย์วิทยาลัยครูจะเชิงเทราดีใจไปตาม ๆ กัน และซาบซึ้งในเมตตาที่หลวงพ่อดีให้
โอกาสครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์นี้ ตรงกับวันคล้ายวันเกิดของอาจารย์
ฉนวน มัทยาท ท่านดีใจอย่างที่สุดที่จะได้มีโอกาสไปทำบุญกับหลวงพ่อดี และรับพรจากท่าน และ
วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์นี้เช่นเดียวกัน ตรงกับวันคล้ายวันตายของลุงพรเทพ สุวรรณเนตร เจ้าของ
ผ้าสมเด็จพระเจ้าได้รับสืบทอดมา ข้าพเจ้าก็ดีใจที่ได้มีโอกาสทำบุญกับหลวงพ่อดีเพื่ออุทิศส่วน
กุศลสนองคุณท่าน คนหนึ่งเกิด คนหนึ่งตาย คนที่ไปกำลังทรงอยู่ ช่างสอดคล้องกับคำว่า “ทุก
สิ่งเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป” เสียจริง ๆ หนอ

บันทึกข้างต้นนี้คือที่มาของ “ผ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี ได้มา
ประดิษฐาน ณ วัดอัมพวัน” ด้วยเจตนาอันเป็นกุศลที่จะสืบพระศาสนา โดยการบูชาสมเด็จพระ
พุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี ให้ยิ่งขึ้นไปก็ดี ด้วยการบูชาหลวงพ่อดีพระราชสุทธิญาณมงคลก็ดี ขอ
บุญกุศลทั้งหมดนี้ จงสำเร็จเป็นประโยชน์และความสุข แก่ท่านของผ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์ทุกท่าน และแก่
พุทธบริษัทที่กราบไหว้บูชาผ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์ จงทุกท่านในกาลทุกเมื่อเทอญ

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖

หมายเหตุ

บันทึกที่เพิ่มเติมเพื่อให้เรื่องสมบูรณ์ สืบเนื่องจากการบันทึกข้างต้นที่กล่าวถึงความฝันว่า มีพระลอย
เรือมาถามแม่บ้านข้าพเจ้าว่า “ได้ข่าวว่าโยมจะทำงานหรือ” แม่บ้านข้าพเจ้าตอบว่า “ค่ะ” นั้นเป็นความจริงทุก
ประการ เพราะข้าพเจ้าและแม่บ้านได้ไปสู้ออกลูกสาวชาวกระทุมราย จังหวัดสิงห์บุรี ให้แก่ลูกชายของ

ข้าพเจ้าเมื่อวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๓๖ วันที่ฝันนั้นเป็นคืนวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๓๖ ฉะนั้นความฝันนั้นจึงเป็นความจริง มิใช่ฝันแบบเลื่อนลอยแน่นอน

พระที่ลอยเรือ ท่านเล่าถึงความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อดโต แล้วท่านยังบอกต่อไปด้วยว่า “เอาไว้วันงาน อาตมาจะมาบรรยายความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อดโตให้คนในงานฟัง” คำพูดประโยคนี้เองที่ข้าพเจ้ารอการพิสูจน์อยู่ และบัดนี้งานแต่งงานลูกทั้งสองก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ผลการพิสูจน์ปรากฏว่าเป็นความจริงทุกประการ

ในการแต่งงานลูกทั้งสองนั้น ได้จัดเป็น ๒ ครั้ง ๒ แห่ง คือครั้งแรกจัดพิธีแต่งงานที่บ้านเจ้าสาว เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๓๖ วันนั้นพิธีเสร็จก่อนเที่ยง ข้าพเจ้าได้พาญาติไปกราบหลวงพ่อดโตที่วัดอัมพวันด้วย ครั้งที่สองจัดเลี้ยงฉลองมงคลสมรสที่สนามหน้าบ้านข้าพเจ้าที่ศรีราชา วันเสาร์ที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๓๖ วันนี้องเป็นวันที่มีปัญหา แต่หลวงพ่อดโตท่านก็ได้เมตตามาช่วยบดเป่าปัญหาหนักให้จนการจัดงานได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อย

วันศุกร์ที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๓๖ วันนั้นฟ้ามีดมัวดินน้ำไปด้วยเมฆฝน ฝนตกทั้งกลางวันกลางคืน โทรทัศน์ประกาศว่าฝนตกทั่วไปทั้งประเทศ และจะตกอย่างนี้ต่อไปอีก ๒ ถึง ๓ วัน รุ่งขึ้นเช้าวันเสาร์ซึ่งเป็นงานจัดเลี้ยงกลางแจ้งจะทำกันอย่างไร เป็นข้อปริวิตกแก่คุณป้า คุณแม่ และญาติมิตรที่โทรศัพท์มาถามด้วยความเป็นห่วงกันทั่วไป สำหรับข้าพเจ้านั้นยอมรับสภาพของธรรมชาติ เป็นอย่างไรก็ต้องเป็นอย่างนั้น จะทำอะไรได้ คุณแม่ถามว่าคุณป้าจะหาเต็นท์มากางดีไหม ข้าพเจ้าบอกว่า ไม่ต้องหรอก พรุ้งนี้ฝนไม่ตก แม้รุ่งขึ้นเป็นวันงานแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังบอกแม่บ้านว่า ไม่เป็นไร วันนี้ฝนไม่ตกหรอก พูดเสียจนแม่บ้านบอกว่า ข้าพเจ้าเก็บความรู้สึกกังวลได้เก่ง ที่กล้าบันทึกอย่างนี้ได้หมายความว่าข้าพเจ้ามีญาณพิเศษอะไรหรอกนะ เตียวเข้าใจผิด แต่ข้าพเจ้าทำใจให้ยอมรับธรรมชาติ เพราะฉะนั้นถึงฝนตกก็ร้อนใจน้อยกว่าคนอื่น มิใช่ว่าไม่ร้อนใจเลย นั้นผิดมนุษย์ธรรมดา

ที่มันใจอย่างยิ่งก็คือคุณของพระรัตนตรัย และโดยเฉพาะบารมีความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อดโต พรหมรังสี ก็ท่านมาเข้าฝันบอกไว้แล้วว่า “เอาไว้วันงาน อาตมาจะมาบรรยายความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อดโตให้คนในงานฟัง” ทุกขั้นตอนของความฝันในวันนั้นได้ผ่านการพิสูจน์ว่าเป็นความจริงมาตลอด เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ ที่พาคณะอาจารย์วิทยาลัยครูฉะเชิงเทราไปกราบหลวงพ่อดโต ท่านก็ยืนยันว่า ความฝันนั้นเป็นของจริงทุกประการ ถ้าไม่จริง หลวงพ่อดโตจะยืนยันได้หรือ ในเมื่อทุกเรื่องราวต่างเป็นจริงมาตลอด แล้วทำไมเล่าขั้นสุดท้ายของความฝันนี้จะเป็นไม่จริงไปได้เล่า นี้เองเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าใจเย็นอยู่ได้

เหตุการณ์ในวันนั้น ประมาณ ๗.๓๐ น. พระภิกษุสงฆ์ ๙ รูป มาถึงบ้านเพื่อเจริญพระพุทธมนต์ พระอาทิตย์เริ่มฉายแสงลอดเมฆออกมาสว่างกว่าวันที่แล้ว เพียงเท่านั้นข้าพเจ้าก็นึกมั่นใจแล้วว่า วันนี้ฝนไม่ตกแน่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อุปัชฌาย์ ครูบาอาจารย์และหลวงพ่อดโต โปรดเราแล้ว และก็เป็นความจริง วันนั้นทั้งวันสว่างโล่งตลอดวัน จนกระทั่งเย็น จนกระทั่งค่ำ แยกมาเต็มงาน อาหารออกมาแล้ว ๒-๓ จานนั้นแหละหลวงพ่อดโตท่านจึงเริ่มแสดงความศักดิ์สิทธิ์ให้เห็นตามฝัน ด้วยการให้ฝนตกพรำลงมาเป็นพุทธ

มนต์ แล้วก็หยุด ไม่ตกอีกเลยตลอดคืน แต่วันรุ่งขึ้นวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๖ ฝนก็เริ่มตกต่อไปตามที่กรมอุตุนิยมวิทยาได้ประกาศไว้

ค่านั้น เฮียแสง แยกที่มาร่วมงานคนหนึ่ง ขี่รถจักรยานยนต์ไปจากตลาดศรีราชา ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านข้าพเจ้าประมาณ ๓ กิโลเมตรครึ่ง บอกว่า ที่ตลาดศรีราชาฝนตกพรำลงมาแต่หัวค่ำ เมฆฝนมืดไปหมด จนเฮียแสงต้องจอดรถหลบฝนอยู่ที่ตลาดเป็นเวลา ๑๐ นาที เมฆฝนถูกลมพัดเลยไปตกทะเลหมด จึงได้ขี่จักรยานยนต์มาร่วมงาน ต่อมาอีกพักใหญ่ฝนจึงตกพรำลงมาที่บ้านงานดังกล่าวแล้ว เฮียแสงกล่าวต่อท้ายการให้สัมภาษณ์ว่า “การจัดงานนี้เสี่ยงมาก แต่เจ้าของงานเป็นคนโชคดี” สาธุ

เหตุการณ์ตามที่ข้าพเจ้าบันทึกมานี้ ขอยืนยันว่าเป็นความจริงทุกประการ สอบถามได้จากผู้ที่เกี่ยวข้องดังปรากฏชื่อได้ทุกท่าน หลายคนบอกว่าหลวงพ่อดำท่านช่างศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ หลายคนบอกว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อ หลายคนบอกว่าเป็นเรื่องบังเอิญ แต่ข้าพเจ้าเชื่อหลวงพ่อดำ

๓๑ มีนาคม ๒๕๓๖